

Z toho se podává, že ode dne účinnosti cit. zákona stpů je oprávněn stran nedoplatků přídělové ceny a náhrad v § 8 uvedených vydávati platební příkazy a rozhodnutí o rozkladech podaných na tyto platební příkazy. Obojí jsou právní moci schopná. Vydá-li stpů platební příkaz podle § 8 zák. č. 93/31 Sb., nebo vyřizuje-li rozklad proti takovému platebnímu příkazu podaný, nečiní pouhé prohlášení jménem státu jako strany, nýbrž vystupuje jako úřad judikující a vydává výroky právní moci schopné, které jsou i vykonatelné. Nemá tedy stížnost pravdu, tvrdí-li, že žal. úřad dopustil se nezákonnosti a překročil pravomoc zákony o pozemkové reformě mu danou, když proti st-li vydal platební rozkaz, resp. výměr, ukládající mu zaplacení určitého nedoplatku přídělové ceny pod exekucí.

Platební příkaz vydaný podle § 8 cit. zák., který podle pozitivního předpisu v Šu tom obsaženého, tvoří — nebyl-li úspěšně naříkán rozkladem — titul exekuční, je aktem vrchnostenským, rozhodnutím či opatřením správního úřadu, jímž stpů nepochybně je. Platebním příkazem tím ukládá stpů tomu, proti němuž příkaz ten byl vydán, aby sumu v něm uvedenou pod exekucí zaplatil. Jím se tedy individuální právní situace autoritativně určuje. Je ovšem platební příkaz takový naříkatelný, a to rozkladem, který je podati u stpů-u. Rozhodnutí o rozkladu je pak rozhodnutím konečným, v řízení správním již nenaříkatelným, ježto ani zák. č. 93/31 Sb., ani zákon o stpů-u dalšího opravného prostředku řádného straně nepřiznává. Rozhodnutí vydané podle § 8 zák. č. 93/31 Sb. o rozkladu tam zmíněném je, stejně jako platební příkaz, rozhodnutím, týkajícím se nedoplatku přídělové ceny, resp. nároků vzniklých stpů-u při provádění přídělu zabrané půdy. Poměr, který přídělem pozemků státem zabraných vzniká mezi přídělcem a stpů-em jménem státu příděl provádějícím, je však, jak svrchu uvedeno, poměrem soukromoprávním. Na právní povaze tohoto poměru nebylo podle názoru nss-u nic změněno ani zák. č. 93/31 Sb.; § 8 tohoto zák. dal jen stpů-u právo, aby způsobem právní moci schopným ukládal povinným (t. j. přídělcům) zaplacení nedoplatků přídělových cen a určitých náhrad, majících základ v přídělu, jenž je poměrem soukromoprávním.

Pak jde však o případ, jaký má na mysli § 105 úst. listiny, totiž o případ, kde úřad správní podle zákona o tom vydaného rozhoduje o nároku soukromoprávním. V takovém případě však podle cit. paragrafu jest straně, rozhodnutím tím dotčené, po vyčerpání opravných prostředků dovolati se nápravy pořadem práva. Proto je kognice nss-u ve věcech stížností, podaných do rozhodnutí stpů-u vydaných o rozkladu podaném proti platebním příkazům vydaným stpů-em podle § 8 zák. č. 93/31, vyloučena podle § 3 a) zák. o ss.

Č. 11.302.

Z n á m k o v é p r á v o: »Zaměnitelná podoba« dvou známek ve smyslu § 3 známkové novely z roku 1895.

(Nález ze dne 23. května 1934 č. 10.513.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 1053/21, 3253/24, 3861/24, 7467/28.

Věc: Wolfgang W. a firma W. & Co. Pennsylvania Refining Oil Comp. v K. proti ministerstvu obchodu o ochrannou známku.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Podle spisů jest u obch. komory v Liberci s prioritou od 30. prosince 1927 pro firmu Transatlantic Oil Company of Czechoslovakia R. & Co. v T. — dnešní stranu zúčastněnou — pro oleje pro automobily pod č. 17621 zapsána známka, obsahující černou pěticípou hvězdu, z níž vybíhají vlevo tři paprsky a kterou protíná černý kruhový pás umístěný napravo od hvězdy. Uprostřed tohoto kruhového pásu jest obraz napodobené vlajky Spojených států amerických a drobný nápis »The Star Oils«.

Pro firmu »Pennsylvania Refining Oil Company W. & Co. v T.«, dnešní st-lku, byla zapsána dne 23. února 1929 u obch. komory v Liberci pro pravé americké, zvláště pensylvanské oleje pod č. 18.713 známka, obsahující v barevném provedení obraz Indiána, který stojí na zeměkouli a drží v rukou vlajku Spojených států amerických. Přes obraz zeměkoule jest proveden na červeném štítku bílý nápis »White Star Refining«. V spodní části známky jest pak bílá šesticípá hvězda.

Na podkladě žaloby zúčastněné strany de pres. 14. prosince 1929 vydalo min. obch., po provedeném řízení, nař. rozhodnutí, jímž, opírajíc se o prioritu známky č. 17.621 Liberec, nařídilo výmaz známky stěžující si strany č. 18.713 Liberec pro její zaměnitelnou podobnost s výše uvedenou známkou zúčastněné strany ve smyslu § 3 známkové novely z roku 1895 a uznalo st-lku povinnu k náhradě útrat sporu. K odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedlo min. v podstatě toto:

Známky č. 17.621/Liberec a č. 18.713/Liberec obsahují jako společný motiv vyobrazení hvězdy. Třebaže našemu známkovému právu jest ochrana motivu cizí, dlužno přece míti na mysli, že tam, kde jde o znázornění předmětu druhově téhož (hvězdy), nelze — vezme-li se, jak zákon požaduje, za základ jen obyčejná pozornost a tedy i obyčejná paměť průměrného konsumenta — předpokládati, že v jeho paměti utkví více než zcela povšechné rysy, které ten který předmět charakterisují, v tomto případě ony, které postačují a kterých jest potřebí, aby vyvolaly představu hvězdy. Hvězdy v obou srovnávaných známkách se liší počtem cípů (pět a šest) a barvou (černá a bílá). Tyto rozdíly nejsou takového rázu, aby mohly odůvodniti domněnku, že si jich povšimne i průměrný konsument při zcela obyčejné pozornosti a obyčejné paměti, zvláště když se uváží, že konsument vidí obě známky často teprve po dlouhých časových intervalech a že může novou známku srovnávati jedině s »pamětním obrazem« dříve spatřené starší známky. Obě hvězdy ve srovnávaných známkách jsou zaměnitelně podobny. Tyto hvězdy jsou tak výraznou částí ve známkách, že mohou býti pojímány konsumenty jako zvláštní značka, která jest určena vyznačovati původ zboží z určitého podniku. Za těchto okolností nemůže pak ani připojení jiných sebe různějších součástí vyloučiti záměnu známek. Tím méně lze vyloučiti záměnu v tomto případě, kde

dalším společným znakem známek jest obraz vlajky Spojených států amerických, dále i slovo »Star«, které právě poukazuje na význam obrazu hvězdy. Dále také černý kruhový pás s jedné strany a obraz zeměkoule s druhé strany jsou si graficky dosti blízké. Zvláště tu dlužno si všimnouti, že v obou známkách jest hvězda na okraji a že jest kruhovým pásem, resp. okrajem zeměkoule, v polovině prořata.

Jest sice pravda, že nápis »White« ve známce č. 18.713/Liberec poukazuje na bílou barvu hvězdy jako na významný znak. Leč tato okolnost nemůže ještě vyloučiti záměnu známek. Především dlužno míti na mysli, že možnost záměny třeba posuzovati s hlediska konsumenta, který zná známku starší (zúčastněné strany), nikoliv mladší známku (st-lky). Ve starší známce č. 17.621/Liberec pak chybí jakýkoliv poukaz na barvu hvězdy. Konsument, který si zapamatoval ze známky zúčastněné strany (č. 17.621/Liberec) obraz hvězdy, spokojí se s tím, že na nabídnutém zboží spatří obraz hvězdy, který oproti dříve spatřené hvězdě nevykazuje zvláštních charakteristických rozdílů, a jest na snadě, že dalším součástí známek nebude již přikládati významu. I když si však přes to povšimne slova »White«, nevyloučí toto slovo jeho omyl o provenienci zboží, ježto si, jak třeba připustiti, při obyčejné pozornosti ani nepamatoval, jakou barvou byla provedena hvězda ve známce zúčastněné strany. Ve známce zúčastněné strany nebyl žádným nápisem na to upozorněn, že právě černá hvězda má býti pro zúčastněnou stranu charakteristickou. Přijme tedy konsument zboží s bílou šesticípou hvězdou v domnění, že jde o výrobek zúčastněné strany, zvláště když shledá ve známkách ještě jiné grafické podobnosti, o nichž byla výše řeč.

Posléze dlužno ještě připomenouti, že postačí k záměně podle § 3 znám. novely, jestliže konsument nepokládá známku st-lčinu přímo za onu dříve spatřenou známku strany zúčastněné (s černou hvězdou), nýbrž za jinou známku téže firmy, neboť i tím vznikl omyl o provenienci zboží, způsobený obsahem známek. I tento omyl jest možný u konsumenta, který bude pokládati za rozhodující značku provenience obraz hvězdy, přičemž si bude rozdíl v barvě, po případě i některé rozdíly v grafické úpravě, pokud si jich vůbec povšimne, vykládati tak, že zúčastněná strana užívá pro své zboží vždy obrazu hvězdy, že však barvu i úpravu známek volí různou pro jednotlivé kvality svých výrobků.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí uvážil nss:

Podle § 3 znám. novely z roku 1895 může býti známka vymazána z důvodu, že jest jiné dosud platné a dříve zapsané známce pro stejný druh zboží tak podobná, že by rozdíl mohl býti postřehnut obyčejným kupcem jen při zvláštní pozornosti. V daném případě není na sporu prioritá známky č. 17.621/Liberec před známkou st-lky ani to, že obě střetnuvší se známky jsou zapsány pro stejný druh zboží. Předmětem sporu jest toliko podobnost známek těch ve smyslu § 3 znám. novely. Vykládaje tento předpis vyslovil nss již v četných nál. (srov. Boh. A 1053/21, nál. z 5. října 1923 č. 16.407 uveřejněný u Boh. A 3253/24 a j.), že účelem jeho je chrániti majetníka podniku, pro který je určita známka zapsána, proti tomu, aby při provozování svého závodu nebyl poškozen tím, že jiný podnikatel užívá známky stejné neb podobné tak,

že zboží z podniku cizího může býti omylem průměrného konsumenta pokládáno za zboží z podniku, pro který byla zapsána známka starší. Za kritérium podobnosti sluší proto ve smyslu § 3 znám. novely pokládati právě možnost omylu v naznačeném směru.

V nál. pak Boh. A 7467/28 vyslovil nss, že po zákonu jest pro posouzení podobnosti známek rozhodno toliko, jak jsou v rejstříku známkovém zapsány, a v nál. Boh. A 3861/24, že při posuzování podobnosti známek nelze se omeziti na srovnání prostého celkového dojmu optického, nýbrž že dlužno přihlížeti též k tomu, jakou charakterisační způsobilost mají jednotlivé součástky známky. Jest tudíž v první řadě zkoumati, zdali žal. úřad řeše daný spor, přidržel se zákona ve smyslu výkladu obsaženého v právě podaných nálezech, na němž nss trvá i v případě daném. V té příčině jest předem poukázati k tomu, že žal. úřad uvedl ihned na počátku svých úvah, že obě střetnuvší se známky obsahují jako společný motiv vyobrazení hvězdy. Tento výrok posuzován sám o sobě svádí k závěru, že žal. úřad šel v tomto případě přes meze zákona tím, že nepoložil za základ svého úsudku o podobnosti konkrétní obsah střetnuvších se známek, nýbrž jen motiv jim společný, měřítko to, o němž sám uznává, že jest zákonu cizí. Zkoumaje však uvedený výrok v souvislosti s dalším obsahem nař. rozhodnutí neshledal nss, že žal. úřad vycházel z tohoto mylného pojetí zákona, kdyžťe ihned na tento výrok navázal zjištění, že vyobrazením hvězdy jest znázorněn předmět druhově týž, jehož jen všeobecné obrysy utkví v paměti průměrného konsumenta. Z toho jest patrné, že — ač žal. úřad vyslovil, že jde ve směru právě vytčeném o motiv — postavil se ve skutečnosti na stanovisko, že v daném případě spočívají střetnuvší se známky nejen na stejné abstraktní myšlence — motivu —, nýbrž že obsahují konkrétní provedení této myšlenky způsobem charakteristickým, jenž jest s to uvéstí průměrného konsumenta při obyčejné pozornosti v omyl o původu zboží.

Touto úvahou dospěl nss k názoru, že žal. úřad pojal jako charakteristický rozlišovací prvek, společný oběma střetnuvším se známkám, na prvním místě vyobrazení hvězdy. Tak ostatně chápe nař. rozhodnutí i stížnost. Vedle toho však přiznal žal. úřad charakterisační a rozlišovací význam, sesilující možnost omylu o původu zboží vyvolanou vyobrazením hvězdy, ještě dalším prvkům oběma známkám společným, t. j. vyobrazení vlajky Spojených států sev. amerických, slovu »Star« a umístění hvězdy v obou známkách na okraji kruhovitěho útvaru, rovněž oběma známkám společného a znázorňujícího ve známce st-lky zeměkouli, ve známce zúčastněné strany kruhový pás, jež oba nad to hvězdu v prostředku protínají.

Zkoumaje tato zjištění nemohl nss shledati ani že odporují spisům, ani že je nelogický neb jinak vadný závěr z nich žal. úřadem čerpaný, že uvedené prvky ve své souvislosti a v grafické kombinaci, jak jsou užity k utvoření střetnuvších se známek, jsou s to uvéstí průměrného konsumenta v omyl o původu zboží známkami těmi označeného. Nss neshledal také nelogickým neb vadným úsudek, že za tohoto stavu nemá rozhodujícího charakterisačního významu ta skutečnost, že hvězda je ve známce st-lky bílá, ve známce pak protistrany černá a že vykazují hvězdy tyto různý počet cípů, ani v tom, že známka stěžující si strany je provedena

barevně, sdíleje názor žal. úřadu, že rozdíly ty neutkví zpravidla průměrnému konsumentu v paměti a stane-li se tak mimo očekávání přece, že bude obyčejný kupec předpokládati, že odchylky tyto byly týmž podnikem zavedeny k odlišení jednotlivých kvalit zboží stejného druhu. Ze stejných důvodů neshledal nss ani nelogickým, ani jinak vadným úsudek žal. úřadu, že podobnost střetnuvších se známek, založená na výše uvedených prvcích v jejich grafické soustavě, není vyloučena ani postavou Indiána ve známce st-lčinně a vyobrazením zeměkoule, a nad to i proto, že setrval na právním názoru vysloveném v nál. Boh. A 9181/31, že je-li vytvořena známka z více prvků, majících i stejnou charakterisační způsobilost rozlišující, takže by každý z těchto prvků sám o sobě byl způsobilý tvořiti obsah známky ochranné, není touto skutečností vyloučena možnost zaměnitelné podobnosti se známkou jinou, jež obsahuje jen jeden, (neb více, ne však všechny) z těchto prvků. Dospěv těmito úvahami k závěru, že stížnosti se nezdařilo otrásti nař. rozhodnutím, musil ji nss pro bezdůvodnost zamítnouti.

Č. 11.303.

O b e c n í d á v k y: I. * Byla-li na vstupence podle předpisu § 8 dávk. pravidel vl. nař. č. 143/1922 Sb. vyznačena vedle ceny vstupenky (vstupného) částka, kterou návštěvník musí mimo vstupné zaplatiti jako dávku ze zábav na vstupenku připadající, je vstupným, rozhodným pro stanovení výše dávky ve smyslu § 7, pouze vyznačená cena vstupenky. — II. * Daň z obratu ze vstupného do zábavy, placenou návštěvníkem zábavy, nelze vylučovati ze základu pro vyměření dávky ze zábav ani tehdy, když na vstupence zvlášť byla vyznačena.

(Nález ze dne 24. května 1934 č. 18.954/32.)

V ě c: Tělocvičná jednota Sokol ve S. proti okresnímu úřadu ve Svalavě o dávku ze zábav.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Stěžující si jednota podáním ze 16. ledna 1932 stěžovala si u obecní rady ve S., že obecní úřad vyměřuje jí dávku ze zábav z představení kinematografických z celkové platby za vstupenku, ač v tomto vstupném je zahrnuta také již dávka ze zábav a daň z obratu, a že také z plesu konaného 9. ledna 1932 vyměřil dávku 5'20 Kč z celkové částky za vstupenku per 13 Kč, ač jednota předložila vstupenky s výslovným oznámením, že vstupné činí 10 Kč a dávka 3 Kč. Obecní rada usnesením ze 4. února 1932 stížnost tu zamítla s poukazem na normativní výnos zemského úřadu v Užhorodě ze 6. října 1931.

Podané odvolání zamítlo obecní zastupitelstvo a v dalším pořadí okresní úřad ve Svalavě nař. rozhodnutím s odůvodněním, že dávka ze zábav vyměří se dle výslovného ustanovení § 8 prav. podle skutečné ceny jednotlivé vstupenky.